

munale Anliggender skulde gaae over til Magistraten. Dette gjentages heelt igjennem saaledes, at der overalt henvises, ikke som tidligere til Communalbestyrelsens Beslutning med Hensyn til Budgettet, med Hensyn til Afhaendelse af Eiendom o. s. v., men kun til Repraesentationens Beslutning.

Dette var saaledes det Udgangspunkt, der var givet den Commission, som blev nedsat af Communalbestyrelsen til at gjøre Forslag til en Lov om den fremtidige Ordning, og hvortil man ogsaa var tilbøielig til at slutte sig, men under Forhandlingerne herom fremtraadte dog allerede paa et temmelig tidligt Stadium den Forestilling hos Flere og deriblandt hos mig, at det ikke var nogen ganske rigtig Stilling, hvori Magistraten derefter vilde komme til at staae, idet den altfor meget vilde blive den besluttende Repraesentations Tjener, efter som den var aldeles udelukket fra al Deeltagelse i og al umiddelbar Indflydelse paa Sagernes Afgjorelse i den besluttende Forsamling. Der fremkom derfor ogsaa et Forslag fra Repraesentationens Side om, at Borgmestrene, hvortil Magistraten jo efter Forslaget skulde være indskraenket, kunde optages i Repraesentationen som ligeberettigede Medlemmer, men dette Forslag har man ikke fulgt i det foreliggende Regjeringsudkast, hvori man er vendt tilbage til den nuværende Tingenes Orden, efter hvilken Magistrat og Repraesentation hver for sig som to særskilte Corporationer skulde tage Beslutning om de kommunale Anliggender; kunne de ikke blive enige derom, kan der jo efter Lovudkastet ingen Afgjorelse finde Sted, der kan da Intet skee. Der vil imidlertid være mangfoldige Tilfaelde, hvori det vilde være, jeg tør sige, ligesrem umuligt, at man kunde blive staaende derved, eller hvor det i ethvert Fald vilde være meget fordærveligt, ikke alene for Communen, men ogsaa for Trediemand, som kan være i høj Grad interesseret i at faae en snarlig Afgjorelse i Forhold, hvor han staaer ligeoverfor Communen. Det er jo ikke alene de ganske almindelige Beslutninger, der engang for alle tages for hele Aaret gjennem Budgettet eller ved enkelte Leiligheder gjennem Tillægsbevillinger, som overensstemmende med den gjældende Lovgiv-

ning ere undergivne Repraesentanternes Medvirking, men det er udtrykkeligt bestemt i Forordningen af 1ste Januar 1840, at „udi alle Anliggender, Stadens Eiendomme og Indretninger, Indtægter og Udgifter vedkommende, der ikke ved nogen særlig Bestemmelse ere undtagne den sædvanlige kommunale Forvaltning, er Borgerrepraesentanternes Medvirking nødvendig, saa at Magistraten ikke uden deres Samtykke kan tage nogen Beslutning“. De skulde ligeledes afgive deres Erklæring, „naar der er Spørgsmaal om nye Bestemmelser angaaende de borgerlige Næringer eller Andet, der, uden umiddelbart at angaae Communalvæsenet, dog ikke vil være uden Indflydelse paa Communens Liv“. De skulde med Magistraten deeltage i forskjellige Taxters Sættelse, og de skulde ligeledes deeltage i Afgivelsen af Betænkninger over Andragender, som fra Magistraten afgaae til Kongen eller Regjeringen, naar de handle om Anliggender, der ikke kunne afgjøres uden deres Samtykke. I alle disse ikke faa og ikke sjældent forekommende Tilfaelde vil det saaledes efter den nu gjældende Lovgivning være nødvendigt, at Magistrat og Borgerrepraesentanter enes om den Beslutning, hvortil man kan komme om den Erklæring, den Betænkning, man maa afgive, naar den skal være bindende for Communen, naar den skal udøve nogen Indflydelse paa Communens Formue eller Formuesforhold, alt saa indeholde en „Raadighedsudvælselse“ over Stadens Eiendomme med hvad dertil hører. Det er imidlertid ganske vist, hvad Enhver, som længere har beskæftiget sig med disse Forhold, maa vide, at dette medfører en overordentlig stor praktisk Ulempe, og det var derfor med fuld Føie, at den næstforrige Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, at dette var en af de væsentligste Mangler, hvorunder Kjøbenhavns Communalbestyrelse led. Jeg maa for mit Vedkommende tilføie, at, naar denne Ulempe ikke bliver hævet, er der kun meget Lidet vundet ved den Ophævelse af en enkelt Direction og et Par Commissioner, som i § 1 er bestemt, thi de Besværligheder, som denne særskilte Bestyrelse medfører, kunne paa ingen Maade sammenlignes med den praktiske Ulempe, som er forbunden med disse dobbelte